

– Og Dunnaldur slapp at byrja av nýggjum!

Vit fáa eisini sama møguleikan á røttum staði

Søga er um ein mann norð-anfyri, sum gjørdist ikki sørt argur, tá nýggja, føroyska navnaloggávan fór at virka. Eitt falskt bræv varð sent honum, har boðað varð frá, at hann yvir náttina mátti broyta navn – frá at hava titið Anders tá hann fór til songar, skuldi hann vakna upp morgunin eftir og bera navnið Dunnaldur restina av æviskeiði sínum!

Well, skemtisøga ella undirfundigheit. Henda søgan rann í øllum førum fram fyri meg á heimleið seinnapartin leygardagin. Var just afturkominn av gospelskonsert í Norðurlandahúsinum. Og hóast eg heði verið á konsert, so var tað ikki just tað tónlistarliga, eg mest hefti meg við.

Heldur var talan um tey søgdu orðini – vitnisburðarnar í og millum sangurnar. Og her kom Dunnaldur (Dunna, væl at merkja) at geva mær eitt og annað at hugsa um. Henda neyðars dunna – altíð óheppin, við einum øgiligum temperamenti, og sum í barnaskúlanum enn tá kom út fyri teirri vanlagnu at dumpa til endaligu royndina – í landalæru!

Men einki av hesum kundu forða Dunnaldi og svenska vinmanni hansara, Per-Erik Hallin, at bera kku um ta sannroynd og tann vitnisburð, at við Guds hjálp ber altíð til at byrja av nýggjum – eisini 117. ferðina!!! Dunnaldur fekk sjálvur ein nýggjan møguleika. Og hvør okkara man ikki kenna til hetta sama, at tá tað sá allar myrkast út, tá var hjálpin har. Vit sóu okkara fortaptu støðu, fingur

eyguni vend móti Jesusi, og hann gav okkum kraft at fara á fótur enn eina ferð og byrja av nýggjum.

Sami ljómandi tónleikur

Nú sveimaðu tankar mínir vist í so víða, og fóru langt út um ætlaða evnið. Ætlanin var upprunliga at skriva eitt konsertummæli. Hvat hetta so verður merkt av, er ein onnur søga.

At fara at rekka upp øll nevni, ið luttóku á øllum konsertunum eri eg ikki mentur – tey strekkja seg heilt frá Karis til Refaja og víðari til Christian Dancers – alt bólkur, sum við síni musicering settu dám á tiltakið.

Tað kann tykjast mongum løgið, bert at steðga við ein av teim luttakandi – men tá tað kortini verður gjørt, so er tað tí, at tað var sum at vera millum vinur, tá Per-Erik Hallin var á palli. Havi høyrð hann á fleiri plátum, men so at hoyra hann live – tað var nakað annað. Eftir bert 3 sekundum hevði hann prógvað tað, eg longu visti frammanundan – hann er ein virtuøsur á tangentunum og dugir framvegis at fáa teir mest ljómandi tónarnar úr flyglinum. Her var talan um sama ljómin, sum hann ikki minst fekk fram á live-plátuni saman við Carolu á sinni. Einki var hann afturfarin í so máta.

Men hesin góði klaverboxari eigur eisini aðrar gávur – hann er samstundis framúr »dubbari« (ein, ið leggur nationalan tekst á útlendskar filmir), og er fyrmynd hansara just Dunnaldur Dunna. Og

Dunnaldur var sjálvandi við í Norðurlandahúsinum, slapp at sita á flyglinum og syngja duett saman við Per-Erik, og kundi harafturat geva okkum eina mynd av støðuni, tá ein menniskja – ella dunna – fær enn ein møguleika.

Glaðasti næmingurin

Jú, visti Per-Erik at siga frá, – illa stóð til hjá Dunnaldi. Gomlu floksfelagararnir skuldu nú hittast aftur at tosa um farnar dagar, og sjálvandi hyggja at gomlum myndum – eisini myndini frá seinasta skúladegnum, har hann ikki, av góðum grundum, var við. Orsøkin var, at hann ikki kláraði royndina í landalæru. Hann hevði øll hesi árin umborið seg við at hann var sjúkur, men á samkomuni segði segði gamli lærarin hinum frá sannleikanum um royndina.

Til stuttleika hevði hon tikið uppgávarnar við, og bjóðaði nú Dunnaldi upp til umroynd her og nú. Og sjálvandi kláraði hann allar spurningarnar sum ein royk, fyrr var illa. Og nú skuldi nýggj mynd takast – Smil, segði myndatakarin, men tað nýttist ongum at siga Dunnaldi. Hann stráladi um alt 5-oyrað, og mundi vera glaðasti næmingurin á myndini.

Øll hesi mongu ár hevði hann dult tað fyrri sínum nærmastu, at hann var dumpaður – og so pinligt og flovisligt var tað nú at verða mintur á hetta alment, meðan hini hoyrdu. Men just í hesum føri var gamli lærarin hann, ið peikaði á tað eyma staðið, sum eisini

vísti orsøkina til at hann ikki var avmyndaður saman við hinum.

Per-Erik helt fyrri, at á ein hátt kundi gamli lærarin vera ein mynd av Jesusi – Jesus, sum við mikla kærleika og frelsandi megj síni, og ikki minst við fyrigevandi sinnalagnum altíð vil taka ímóti okkum, og geva okkum nýggjan møguleika. Tá vit eru longest niðri, er hann størstur. Jesus vil reinsa alt tað ónda burtur úr lívi okkara grundiga. Hann vísir okkum á tað eymasta staðið, og bjóðar so okkum kærleika, kraft og fyrigeving, so ríka at mannavit ikki kann rúma ella fata hetta. Og so byrjar hann at gera gerning sín í og við okkum, og vísir okkum á røttu leiðina fram gjøgnum lívið.

Forgíven

Per-Erik var ikki heilt ókunnugur við Føroyar. Hann hevði sæð vakrar myndir av Føroyum, og hevði serliga lagt merki til drangarnar norðanvert Eiðis bygd – Risan og Kellingina. Hann fróðdist um vøkru oyggjar okkara, landslagið og djóralívið. Og frásøgnin um Dunnald Dunna førði okkum heilt natúrliga yvir í sangin, sum hann bæði eigur orð og lag til. »Forgíven«, og sum eisini varð sungin á sangskeiði hjá Heimamissiónini í Nesvík í fjør.

Hesin sangurin um Guds kærleika til okkara – sum er hægri enn hægstu tindar, djúpari enn djúpastu gravir, og reinari enn reinasta gullið. Hann má undrast, at hetta skal kunna bera til, at Gud veruliga kann vera so góður

og miskunnsamur móti sær. Hvørja ferð eg vendi eygunum móti Himli, veit eg, at eg havi fingið fyrigeving hagai. Hesa sannroynd, hesa gleði og henda vitnisburðin kann Per-Erik ikki halda fyrri seg sjálván – hetta má út. Má út til tey, ið strevast og stríðast, og har bert vónloysið ræður: »I feel like a newborn child«.

Hóast samanberingin av Dunnaldi Dunna og nýggju byrjan hansara kanska av onkrum verður mett sum blasfemi, so ivist eg onga løtu í, at áhoyrararnir fóru heim aftur, takkandi fyrri, at teir eisini einaferð fingur nýggja byrjan, og ta løtuna kundu takka Gudi fyrri at vera »forgíven«.

Heppið val

Hetta heldur óvanliga ummæli fer nú, sum sæst, at nærkast endanum, og sum longu nevnt ikki mong orðini eftir til allar teir føroysku bólkarnar. Men hesir hava sett sín serstaka dám á gospelsvikuskiftið, og eitt stórt arbeiði liggur aftanfyrri, bæði hjá fyrireikarunum, men sanniliga eisini hjá teimum, sum hava vant og vant, tíðliga og síðla úti um landið. Og so útlandsku gestirnir. Helen Jayne og Per-Erik Hallin just vóru fingir til hetta fyrsta tiltakið her á landi má sigast at vera eitt sera heppið val. Vónandi eitt tiltak, ið komið er fyrri at verða.

I aðrar mátar kunnu vit so hvør í sínum lagi gleðast um, at ein dag verður løvsongurin nógv fagrari og

friari, tá bert tey verða við í syngjandi skaranum, sum her funnu frið við sín Gud, í trúnni á Jesus, vár frelsara kæra – bert teim skal falla tann lukka í lut.

Við kórvøðu

Snorri, Brend Havn

P.S.: Nú er hetta fyrsta tiltakið av slíkum slag. Vónandi verður hetta aftur á skránni seinni – tá gjarna við enn breiðari skrá enn nú. Eitt eiga fyrireikararnir tó at leggja sær í geyma – einki gott tiltak uttan gott PR. Her átti Norðurlandahúsið við sínum drúgvu royndum og ávirkan at kunna hjálpt á veg eina aðru ferð. PR er ikki bert public relations – PR merkir eisini fleiri áhoyrarar, sum eitt slíkt vikuskifti á ein serligan hátt kundu høyrð um nýggju byrjanina og fyrigeving syðanna gjøgnum orð, lög og vitnisburð.

Hetta ummæli varð skrivað í vikuni aftan á gospelsfestivalin, ið var vikuskiftið 26. til 28. mai, men hevur tíverri ligið eftir nakrar ferðir. Vit biðja skrivaran og lesfarnar halda okkum til góðar

